

Arrest

nr. 207 241 van 26 juli 2018
in de zaak RvV X IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R. AKTEPE
Amerikalei 95
2000 ANTWERPEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 29 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 6 april 2018 met refertenummer X

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 11 juni 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 2 juli 2018.

Gehoord het verslag van voorzitter G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat V. ANTYCHIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoeker diende op 5 september 2017, in functie van zijn Nederlandse dochter, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.2. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 26 februari 2018 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder

bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissing, die verzoeker op 5 maart 2018 ter kennis werd gebracht, is gemotiveerd als volgt:

"In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5.09.2017 werd ingediend door:

Naam: [R.]

Voorna(a)m(en): [M.H.]

Nationaliteit: Afghanistan

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie.

Artikel 40bis, §2, eerste lid, 3° van de wet van 15.12.1980 stelt dat als familielid van de burger van de Unie worden beschouwd: 'de bloedverwanten in neergaande lijn (...) beneden de leeftijd van eenentwintig jaar of die te hunnen laste zijn (...)'

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene een aanvraag van een verblijfskaart als familielid ascendent van een Nederlands staatsburger, in casu van zijn dochter mevrouw [R.N.] [...] indiende.

Als ascendent dient betrokkene, om aan de door de wet gestelde vereisten te voldoen, het bewijs te leveren dat hij in het verleden in het land van herkomst of origine, dus voor zijn aankomst in het Rijk, en tot op het moment van de aanvraag om gezinshereniging ten laste was/is van de referentiepersoon van de descendent in functie van wie hij het verblijfsrecht vraagt.

Volgende documenten worden voorgelegd als bewijs dat betrokkene referentiepersoon van in het land van herkomst of origine tot op het moment van de aanvraag ten laste zou zijn van de referentiepersoon:

- Attest Afghaanse ambassade in Den Haag dd. 28.11.2017 nr. 711 waaruit moet blijken dat betrokkene geen eigendommen heeft in Afghanistan en geen enkele vorm van inkomsten; Attest Afghaanse ambassade te Brussel dd. 5.10.2017 nr. AA/AM:753 waaruit ook moet blijken dat betrokkene geen eigendommen heeft in Afghanistan. Er worden geen andere documenten voorgelegd waaruit blijkt dat betrokkene effectief geen enkele vorm van inkomsten of eigendommen heeft in Afghanistan.

- Lijst met geldoverschrijvingen vanwege de referentiepersoon ten gunste van betrokkene in Nederland voor de periode 4.12.2014 tot 25.08.2017 waaruit blijkt dat de referentiepersoon in 2014 100 euro overmaakte ten gunste van haar vader, in 2015 400 euro, in de periode 25.01.2016 tot 21.12.2016 in totaal 2000 euro en in de periode van 23.01.2017 tot 25.08.2017 in totaal 1930 euro. Uit de in de aanvraag voorgelegde brief van de raadsman van betrokkene blijkt dat de referentiepersoon als minderjarige naar Nederland kwam en dat zij op het moment van de aankomst van betrokkene in 1999 in Nederland slechts 9 jaar oud was. Bijgevolg kan hieruit alvast worden opgemaakt dat betrokkene in zijn land van herkomst of origine niet ten laste was van zijn dochter. Verder, nu betrokkene voorafgaand aan zijn verblijf in België woonachtig was in Nederland diende hij te bewijzen dat hij in Nederland afhankelijk was van de referentiepersoon om in zijn basisbehoeften te voorzien. Betreffende de maandelijkse geldstortingen die betrokkene van de referentiepersoon tijdens zijn verblijf in Nederland ontving, dient vooreerst opgemerkt te worden dat betrokkene enkel deze stortingen heeft bijgebracht als bewijs dat hij tijdens zijn verblijf in Nederland ten laste was van de referentiepersoon. Voorts dient opgemerkt te worden dat uit deze voorgelegde geldstortingen blijkt dat hij in 2016 gemiddeld 166 euro per maand ontving van de referentiepersoon en in het jaar 2017 gemiddeld 241 euro. Gelet op het gegeven dat betrokkene destijds in Nederland verbleef, en bijgevolg in zijn eigen woonkosten en levensonderhoud diende te voorzien, toont betrokkene met een dergelijk laag bedrag niet aan dat hij met dit bedrag in Nederland in zijn basisbehoeften kon voorzien, en bijgevolg ten laste was van de referentiepersoon. Evenmin toonde betrokkene aan dat deze beperkte geldstortingen van zijn dochter noodzakelijk waren om in wezenlijke behoeften te voorzien. Het spreekt voor zich betrokkene dient aan te tonen dat het 'ten laste zijn' van de referentiepersoon voorafgaand aan de komst naar België,

significant en noodzakelijk was. Indien de steun van de referentiepersoon als het ware slechts bijkomend en niet noodzakelijk van aard is, kan er immers bezwaarlijk over 'ten laste zijn' gesproken worden. In dergelijk geval gaat het over niet noodzakelijke, doch wenselijke bijkomende hulp van de referentiepersoon aan een vreemdeling die een referentiepersoon wenst te vervoegen in het Rijk. In casu ligt wat betreft het ten laste zijn in Nederland geen enkel ander adequaat bewijsstuk voor waaruit zou kunnen worden afgeleid dat de gedane storting noodzakelijk waren om in de basisbehoeften van betrokkene te voorzien. Betrokkene bracht aldus onvoldoende elementen bij die aantonen dat er een meer dan gebruikelijke afhankelijkheidsrelatie tussen hem en de referentiepersoon bestond en heeft hij niet afdoende aangetoond effectief onvermogen te zijn.

- Loonfiches Goldfish ICT Services periode mei-juli 2017 op naam van de referentiepersoon

Gezien betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaand aan de aanvraag en reeds van in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet hebben aangetoond dat zij niet ten laste zijn van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was/is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was/is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd. 21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine.

Betrokkene voldoet dan ook niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging."

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 3 van het Verdrag van 10 december 1984 tegen foltering en andere wrede en onmenselijke of ontterende behandeling of bestraffing, aangenomen te New York en goedgekeurd bij wet van 9 juni 1999 (hierna: het Anti-Folterverdrag), van artikel 40, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de materiële motiveringsverplichting, van het "beginsel van behoorlijk bestuur", van het vertrouwensbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van het redelijkheidsbeginsel.

In zijn synthesesemorie verschaft hij de volgende toelichting:

"Volgens de bestreden beslissing: "voldoet verzoeker niet aan de vereiste voorwaarden van artikel 40 bis van de wet van 15.12.1980 om het verblijfsrecht in België te verkrijgen op basis van gezinshereniging.

Dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond effectief onvermogen[d] te zijn, er onvoldoende werd aangetoond dat hij voorafgaande aan de aanvraag en reeds in het land van herkomst of origine financieel en/of materieel ten laste was van de referentiepersoon, en dat zowel betrokkene als de referentiepersoon niet hebben aangetoond dat zij niet ten laste zijn van het OCMW, blijkt uit het geheel van de beschikbare gegevens niet afdoende dat er reeds van in het land van herkomst of origine een afhankelijkheidsrelatie bestond tussen betrokkene en de referentiepersoon.

Het gegeven dat betrokkene sedert september 2017 tot op heden op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd is, doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Immers, louter het gegeven dat betrokkene op hetzelfde adres als de referentiepersoon gedomicilieerd was / is, heeft niet automatisch tot gevolg dat hij ook ten laste was / is van de referentiepersoon. Immers, de voorwaarde van het ten laste zijn dient op een actieve wijze te worden aangetoond en valt niet impliciet af te leiden uit het feit dat men onder hetzelfde dak woont (arrest RvV nr. 145.912 dd.21.05.2015). Bovendien heeft deze situatie betrekking op de toestand in België, niet op deze in het land van herkomst of origine”.

Verzoeker mee[n]t dat verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld heeft en op grond daarvan onredelijk tot zijn besluit gekomen is.

Namelijk, bij zijn aanvraag om gezinshereniging, leverde verzoeker bewijs van zijn onvermogen in het land van zijn herkomst.

Hij legde twee officiële attesten van Afghaanse ambassades in Den Haag en Brussel neer.

De voorgelegde bewijzen zijn afgeleverd door de bevoegde/erkende Afghaanse autoriteiten, zijn opgesteld in het Frans en gelegaliseerd.

Volgens het attest van Afghaanse ambassade in Den Haag dd.28.11.2017 heeft verzoeker in Afghanistan geen eigendommen.

Hetzelfde attest duidelijk vermeldt dat betrokkene in Afghanistan geen enkel inkomen heeft.

Volgens het attest van Afghaanse ambassade in Brussel dd.05.10.2017 – heeft verzoeker in Afghanistan geen eigendommen.

Met andere woorden, heeft verzoeker in Afghanistan geen grond of onroerende goed en kan hiervan geen inkomsten genereren.

Tevens, Afghaanse autoriteiten verklaarden dat verzoeker geen inkomen (uit werk/zelfstandige of andere activiteiten) heeft.

En dat is vrij logisch, omdat verzoeker bijna 20 jaar geleden Afghanistan verlaten had en na zijn aankomst in Nederland daar ononderbroken verbleef.

Na beëindiging van zijn asielpprocedure in 2007, belande verzoeker in precaire situatie, wat de bouw van financiële reserves in zijn land van herkomst onmogelijk maakt.

Toch, weigert verweerder met verzoekers bewijzen van onvermogen rekening mee houden en dit is op basis van zijn kennelijk onredelijk redenering. B.v. redeneert verweerder dat omdat in het attest uit Den Haag een woord “momenteel” staat, kan dit niet als bewijs van onvermogen gediend worden.

Als men deze redenering zal volgen dat zal het voortaan onmogelijk het bewijs van onvermogen te leveren.

Bijkomend besluit verweerder dat in attesten van Afghaanse ambassade over afwezigheid van inkomsten afkomstig van de Afghaanse autoriteiten zou gaan en verzoeker zou er nog een ander document moeten voorleggen die afwezigheid van inkomsten afkomstig niet van de Afghaanse autoriteiten bewijst.....

Verweerder vergeet dat precies de Afghaanse autoriteiten zijn enige erkende organisatie die bewijs van afwezigheid of aanwezigheid van inkomsten in Afghanistan kan verstrekken, wat in dit geval gebeurde.

Het is meer dan duidelijk dat verweerder bij de beoordeling van zijn aanvraag de feitelijke gegevens niet correct beoordeeld heeft en op grond daarvan onredelijk tot zijn besluit gekomen is.

Verzoeker moest bewijzen dat hij ten laste is van zijn Nederlandse dochter, [N.R.].

Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40 bis van de Vreemdelingenwet is een feitenkwestie dewelke op alle mogelijke manieren bewezen mag worden (HvJ, 16 januari 2014, Reyes, C-423/12 en HvJ, 9 januari 2007, Jia, C-1/05).

Het “ten laste zijn” in de zin van artikel 40 bis is een financiële/materieel voorwaarde (RvS, 1 maart 2006, nr. 155.694).

Verweerder vermag derhalve de vereisten dat verzoeker aantoont dat hij in zijn land van woonst onvermogen is en dat hij afhankelijk is van de ondersteuning van zijn Nederlandse dochter die hij in het Koninkrijk wenst te vervoegen.

In casu heeft verweerder geoordeeld dat op basis van voorgelegde stukken heeft verzoeker niet aangetoond dat hij ten laste was / is van zijn dochter.

Verzoeker is niet akkoord met dit standpunt van verweerder en dit is omwille van hieronder vermelde argumentatie en ontegensprekelijke bewijzen.

In mei 1999 vluchtte verzoeker met zijn 8-jarige dochter naar Nederland, waar zijn aanvraag om toelating als vluchteling ingediend werd (kenmerk Immigratie-en Naturalisatiedienst Nederland – IDN – 9905-03-8082; V – nummer 040.202.2326).

Het is bijgevolg kennelijk onredelijk en onzorgvuldig in casu het bewijs te vorderen aan verzoeker dat hij in het verleden in Afghanistan ten laste was van zijn Nederlandse dochter.

Tevens, huidige situatie in Afghanistan verhindert verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Zoals reeds vermeldt, door de beschikking van 7 december 2009 van de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie werd besloten dat alhoewel verzoeker Nederland vluchtelingenstatuut geweigerd was, werd hij (omwille van het gevaar in zijn land van herkomst) niet uitgezet naar Afghanistan.

Nu, in 2018, twijfelt niemand dat veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd en in het geval van zijn terugkeer verzoeker een reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden en artikel 3 van het Folterverdrag.

Wat betreft het bewijs dat betrokkene door de referentiepersoon (dus Nederlandse dochter) onderhouden werd in Nederland:

Na 8 jaar asielpcedure (op 21 februari 2007) was verzoeker geweigerd.

Door de beschikking van 7 december 2009 van de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie werd besloten dat alhoewel verzoeker Nederland uit eigen beweging dient te verlaten, wordt hij (omwille van het gevaar in zijn land van herkomst) niet uitgezet naar Afghanistan.

Verzoeker werd gedoogd maar kreeg geen inschrijving.

Hij belandde in preciaire situatie, omdat zonder inschrijving kon hij noch appartement huren noch bankrekening openen.

Tevens, mocht hij niet werken of zelfstandige activiteiten uitoefenen, wat mogelijke inkomsten van bestaan uitsluit.

Betrokkene bleef hoofd boven water houden dankzij weinige vrienden en hulporganisaties.

Tevens, werd hij ondersteund door zijn dochter, [R.N.], die intussen Nederlandse nationaliteit gekregen heeft (R.R.90.06.17 450-2). [N.] studeerde en werkte in al haar vrije tijd als jobstudente.

Alle tijd bleef verzoeker bij zijn dochter wonen alhoewel hij er niet officieel ingeschreven kon worden, omdat hij geen Nederlands verblijfsdocument had.

In december 2014 lukte Nederlandse dochter haar bankdirecteur van bankfiliaal overtuigen om voor haar illegaal verblijvende vader een rekening te openen.

Daarom, begon ze vanaf december 2014 op de rekening van haar vader gelden storten zodat hij over gelden beschikte om medicijnen/zorgkosten te betalen omdat de laatste omwille zijn preciaire toestand geen zorgverzekering had.

Alle periode (en tot heden) bleef verzoeker met zijn Nederlandse dochter samenwonen en vormde met haar een gezin.

Omdat inkomen van Nederlandse dochter uit studentenarbeid niet hoog was, werden ze in hoofdorde voor gemeenschappelijke huishouding besteed. Daarom, waren de stortingen op de rekening van verzoeker niet zo hoog.

Na beëindiging van haar studie in 2016, begon Nederlandse dochter van verzoeker te werken en kreeg stabiele, hoge inkomen, wat hogere maandelijkse stortingen op de rekening van haar vader verklaart.

Omwille van zijn preciaire situatie en onmogelijkheid op zijn adres in Nederland de inschrijving te bekomen, beschikt verzoeker niet over officiële bewijzen van zijn woonst op het adres van zijn Nederlands dochter. Enige waarover hij beschikt - de verklaring van zijn Nederlandse huisarts vanaf 2005 + medicatieoverzicht vanaf juli 2008 (ingediend samen met aanvraag), wat het verhaal van betrokkene bevestigt.

Het is bijgevolg kennelijk onredelijk en onzorgvuldig in casu bijkomende bewijs te vorderen aan verzoeker dat hij in het verleden in Nederland ten laste was van zijn Nederlandse dochter.

Wat betreft afhankelijkheid in België en niet voorgelegde attesten van het OCMW:

Verweerder verwijst in de bestreden beslissing dat noch verzoeker noch zijn Nederlandse dochter bewijzen hebben voorgelegd dat ze niet laste zijn van het OCMW.

Geen enkele wettelijke bepaling vermeldt dat verzoeker of zijn Nederlandse dochter de attesten van het OCMW bij de aanvraag gezinshereniging moeten voorleggen.

Bij de aanvraag van verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie op 5 september 2017, voegde verzoeker bewijzen van tewerkstelling van Nederlandse dochter, waarover in bijlage 19 ter was er vermelding gemaakt.

Uit voorgelegde loonfiches blijkt dat verzoekers dochter netto inkomen van 1.872 euro heeft. Met andere woorden het is meer dan duidelijk dat met deze hoge inkomen noch Nederlandse dochter noch verzoeker beroep kunnen doen op het OCMW.

Verweerder was in de gemeente Essen vertegenwoordigd door medewerker Burgerzaken, die de documenten van verzoeker in ontvangst nam en bijkomende stukken vroeg tot 5 december 2017 nog te leveren.

Bijlage 19 ter vermeldde slechts dat verzoeker moest nog tot 5 december 2017 het bewijs van onvermogen in het land van herkomst en bewijs van ziekteverzekering voorleggen, wat betrokkene deed. Op 9 december 2017 stuurde raadsman van verzoeker brief naar de gemeente Essen, burgerzaken en vroeg of nog er andere bijkomende documenten zouden moeten geleverd worden (stuk 2).

Op 11 december 2017 kreeg raadsman het volgende antwoord: "ik heb vorige week het dossier van mijnheer [R.] overgemaakt aan de DVZ. Alle stukken die werden voorgelegd zijn doorgestuurd.

Voor zover ik dat kan of mag beoordelen, ziet het dossier er goed uit.." (stuk 3).

Met andere woorden, rept de gemeente Essen, burgerzaken geen woord over attesten van het OCMW en geeft te weten dat het dossier compleet is.

Voor goede orde, stuurde raadsman van verzoeker op 22 december 2017, 19 januari en 5 februari 2018 zijn schrijven naar de verweerder (stukken 4, 5 en 6).

De genoemde brieven waren per fax en e-mail gestuurd en waren zeker door verweerder ontvangen, aangezien deze over schrijven van raadsman in de bestreden beslissing vermeldt.

Elke brief vermeldt in vet – “in het geval als blijkt, dat uw dienst nog bijkomende stukken nodig heeft, kan u mijn kantoor contacteren (e-mail, telefoon, fax of brief). Ik zal dan zo spoedig mogelijk deze bijkomende stukken naar uw dienst overmaken”.

Raadsman van verzoeker kreeg geen enkele reactie op zijn meerdere schrijven.

Op 5 maart 2018 was aan verzoeker de bestreden beslissing betekend, genomen op 23 februari 2018.

Één van de redenen van weigering vermeldt de bestreden beslissing dat noch betrokkene noch zijn Nederlandse dochter attesten van het OCMW voorlegde.

Verzoeker is geschokt door deze formalistische beslissing aangezien hij met zijn raadsman alles deden voor leveren van alle noodzakelijke documenten.

Verzoeker levert ontegensprekelijke bewijzen dat hij klaar stond om bijkomende vragen te beantwoorden of andere documenten te leveren.

De aanvraag van verzoeker bevat alle noodzakelijke gegevens (adres en telefoon), waar verweerder zeer eenvoudig betrokkene kon bereiken.

Het dossier bevat meerdere brieven van verzoekers raadsman met alle noodzakelijke gegevens – telefoon, e-mail, fax, adres.

Zonder moeite te doen om verzoeker of zijn raadsman te contacteren en bijkomende attesten van het OCMW te vragen (stukken 7 en 8), haastte verweerder zich om verzoekers aanvraag te weigeren.

Verweerder komt tekort aan zijn onderzoek verplichting doordat hij naliet verzoeker uit te nodigen ontbrekende documenten (in casu attesten van het OCMW) te leveren.

Deze werkwijze van de Dienst Vreemdelingenzaken schendt duidelijk het beginsel van behoorlijk bestuur en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker meent dat door bestreden beslissing werden het vertrouwens- en het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Door formele / oppervlakkige benadering van verzoekers dossier, werd aan betrokkene mogelijkheid ontzegd om attesten van het OCMW te leveren.

Verzoeker had volledige vertrouwen in de Dienst Vreemdelingenzaken van de gemeente Essen.

Deze twee diensten hebben verzoekers aanvraag met stukken ontvangen, gecontroleerd en compleet bevonden.

Gemeente Essen vroeg om bijkomende stukken, die verzoeker op tijd geleverd heeft.

Daarom verwachtte verzoeker dat zijn aanvraag alle noodzakelijke stukken bevatte die de Belgische autoriteiten mogelijkheid gaf om een correcte beslissing in deze te nemen.

Met andere woorden, is in deze het rechtszekerheidsbeginsel geschonden.

Betrokkene meent dat verwerende partij bij de beoordeling van verzoekers aanvraag is uitgegaan vanuit niet volledige / niet correcte feitelijke gegevens en op grond daarvan onredelijk tot zijn besluit is gekomen.

Verzoeker voert hiervoor gegronde middelen die tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing moeten leiden.

Wat betreft de schending van artikelen 3 en 8 van het EVRM, artikel 3 van het Folterverdrag:

Artikel 8 van het EVRM:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie – en gezinsleven of van een privéleven of beiden, is een feitenkwestie.

In 1999 vluchtte verzoeker met zijn toen 8-jarige dochter uit Afghanistan en bleef tot 2017 met haar in Nederland wonen, waar beiden een gezin vormden.

In 2017 verhuisde verzoeker met zijn Nederlandse dochter naar België.

Betrokkene heeft een hecht gezinsleven met zijn Nederlandse dochter in België.

Verzoeker heeft zich op de bescherming vervat in artikel 8 van het EVRM beroepen en heeft een aanvraag gezinshereniging op grond van artikel 40 bis, §2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet gedaan.

Weigering gezinshereniging en onmogelijkheid van verdere samenwoning met eigen dochter dient geen legitiem doel, dat in een democratische samenleving noodzakelijk is, laat staan dat de schending van het recht op zijn privé-en gezinsleven proportioneel zou zijn aan dit doel.

Er is geen gegronde reden op het privé-en gezinsleven van verzoeker te beëindigen door hem gezinshereniging te weigeren.

Verweerder had, overeenkomstig punt 2 van artikel 8 van het EVRM, een afweging moet maken tussen het privé en familieleven van verzoeker en het noodzakelijk belang om verzoekers gezinsherenigingsdossier te weigeren.

Door het gezinsleven van verzoeker zelfs niet te onderzoeken, schendt de bestreden beslissing artikel 8 van het EVRM, de motiveringsplicht evenals het zorgvuldigheidsbeginsel.

Bijkomend verwijst verzoeker naar het vaststaande feit dat de huidige situatie in Afghanistan verhindert verzoeker om naar zijn land van herkomst terug te keren.

Zoals reeds vermeld, door de beschikking van 7 december 2009 van de Nederlandse Staatssecretaris van Justitie werd besloten dat alhoewel verzoeker Nederland vluchtelingenstatuut geweigerd was, werd hij (omwille van het gevaar in zijn land van herkomst) niet uitgezet naar Afghanistan.

Nu, in 2018, twijfelt niemand dat veiligheidssituatie in Afghanistan is verslechterd en in het geval van zijn terugkeer verzoeker een reële risico loopt om te worden onderworpen aan een behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Folterverdrag.”

2.2.1. Wat betreft de ingeroepen schending van de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298; RvS 5 februari 2007, nr. 167.477).

Een schending van de formele motiveringsplicht zoals vervat in de bepalingen van de wet van 29 juli 1991 kan niet worden vastgesteld.

2.2.2. De door verzoeker aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht dient in casu te worden onderzocht in het raam van de toepassing van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet.

Artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet voorziet in een recht op verblijf voor de bloedverwanten in opgaande lijn die ten laste zijn van een burger van de Unie en die deze burger van de Unie begeleiden of vervoegen.

Voormelde wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 2.2.d iuncto artikel 7.1.d van de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: de richtlijn 2004/38/EG). Het begrip ‘ten laste’ dient derhalve richtlijnconform te worden geïnterpreteerd.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie van de Europese Unie (hierna: het Hof van Justitie) blijkt dat de vraag of een vreemdeling ten laste is van een in België verblijvend familielid in concreto moet worden onderzocht, waarbij dient te worden nagegaan of er sprake is van ‘*een situatie van reële afhankelijkheid*’ van een familielid. Het Hof van Justitie benadrukte dat bij het onderzoek of een vreemdeling ten laste is van een familielid moet worden beoordeeld of deze vreemdeling gezien zijn economische en sociale toestand niet in staat is om in zijn basisbehoeften te voorzien, waarbij de noodzaak van steun in de lidstaat van oorsprong of van herkomst moet bestaan op het moment dat hij verzoekt om de hereniging met de referentiepersoon (cf. (HvJ 9 januari 2007, C-1/05, Jia; HvJ 16 januari 2014, C-423/12, Reyes).

Het staat in casu niet ter betwisting dat verzoeker in zijn land van oorsprong (Afghanistan) nooit ten laste was van zijn dochter. Verzoeker erkent immers dat hij dit land verliet op het ogenblik dat zijn dochter nog een kind was. Verzoeker stelt evenwel dat hij, nadat hij zijn geboorteland verliet, gedurende jaren in Nederland verbleef en daar ten laste was van zijn dochter.

Daargelaten de vraag of een land waar een vreemdeling vertoefde zonder er tot een verblijf te zijn toegelaten of gemachtigd als zijn land van herkomst of oorsprong kan worden beschouwd stelt de Raad vast dat verweerder in ieder geval heeft gemotiveerd dat geenszins blijkt dat verzoeker in Nederland effectief ten laste was van zijn dochter die wel tot een verblijf werd toegelaten en die de Nederlandse nationaliteit verwierf. Verweerder heeft er hierbij op gewezen dat uit de door verzoeker voorgelegde stukken blijkt dat hij in het jaar 2017, onmiddellijk voorafgaand aan zijn komst naar België, gemiddeld 241 euro per maand van zijn dochter ontving en dat dit bedrag te laag is om in zijn basisbehoeften te voorzien. Verweerder heeft er tevens op gewezen dat indien deze steun bijkomend of niet noodzakelijk van aard is ook niet kan worden geconcludeerd dat verzoeker ten laste is van zijn Nederlandse dochter. Dit standpunt is niet kennelijk onredelijk.

Door uiteen te zetten dat hij in Nederland afhankelijk was van “*vrienden en hulporganisaties*” omdat hij geen verblijfsvergunning verkreeg en dus geen professionele activiteiten in dat land kon uitoefenen toont verzoeker niet aan dat hij in dat land ten laste was van zijn dochter. Hij bevestigt met deze toelichting veeleer dat hij ten laste was van andere personen en organisaties.

Verzoeker licht verder toe dat zijn dochter sedert 2014 ook geldsommen aan hem overmaakt – hetgeen door verweerder niet wordt betwist – maar toont hiermee niet aan dat verweerder verkeerdelijk overwoog dat de aangetoonde stortingen, gelet op het feit dat het om beperkte bedragen gaat die te laag zijn om in Nederland in de basisbehoeften te voorzien, niet toelaten te concluderen dat verzoeker effectief ten laste was van zijn dochter. De toelichting dat zijn dochter initieel geen inkomen had, dat zij daarna slechts beperkte middelen had als jobstudente en dat zij pas een hoger inkomen had na het beëindigen van haar studies doet aan het voorgaande geen afbreuk. Ook verzoekers uiteenzetting dat hij geen officiële bewijzen kan voorleggen waaruit blijkt dat hij in Nederland steeds bij zijn dochter op hetzelfde adres verbleef, doch dat dit uit andere documenten – die evenwel niet aan de Raad werden overgemaakt – kan worden afgeleid, leidt niet tot een ander besluit. Het feit dat een vader zijn kind bij hem laat inwonen laat niet toe te oordelen dat deze vader ten laste is van dit kind en het gegeven dat

een ouder en een kind, nadat dit kind in de eigen inkomsten kan voorzien, verder blijven samenwonen laat evenmin toe automatisch tot dit besluit te komen.

De vaststelling dat niet blijkt dat verzoeker voor zijn komst naar België effectief ten laste was van zijn Nederlandse dochter volstaat om de bestreden beslissing te onderbouwen. Er dient dan ook niet verder te worden ingegaan op de grieven die verzoeker ontwikkelt met betrekking tot de overwegingen in de bestreden beslissing dat hij niet afdoende aantoonde onvermogen te zijn en dat hij geen attesten van het OCMW heeft voorgelegd waaruit kan worden afgeleid dat hij en zijn dochter in België geen steun genieten. De kritiek die is gericht tegen een overtollig motief in een bestuurlijke beslissing kan immers niet tot de vernietiging van deze beslissing aanleiding geven.

Er blijkt niet dat het determinerende motief van de bestreden beslissing incorrect is of het gevolg is van een kennelijk onredelijke appreciatie van de voorgelegde stukken of dat verweerder de appreciatie-bevoegdheid waarover hij beschikt heeft overschreden.

Een schending van artikel 40bis, § 2 van de Vreemdelingenwet of van de materiële motiveringsplicht blijkt niet.

2.2.3. Waar verzoeker betoogt dat verweerder het zorgvuldigheidsbeginsel schond door in de bestreden beslissing te verwijzen naar het ontbreken van OCMW-attesten terwijl voorheen nooit werd meegedeeld dat dergelijke stukken zouden vereist zijn kan het volstaan te herhalen dat verzoekers kritiek betrekking heeft op een overtollige overweging in de bestreden beslissing en derhalve niet relevant is.

Daarnaast moet worden benadrukt dat het toekomt aan de vreemdeling die van oordeel is dat hij over een recht op verblijf beschikt om het bewijs hiervan te leveren. Het is niet de taak van verweerder om eventuele tekortkomingen in de bewijsvoering van een vreemdeling te ondervangen of om in de plaats van deze vreemdeling diens verblijfsaanvraag met de nodige stukken te onderbouwen.

De Raad merkt op dat uit de bestreden beslissing blijkt dat verweerder deze beslissing deugdelijk heeft voorbereid en geen dienstige overtuigingsstukken over het hoofd heeft gezien. Er kan dan ook niet worden besloten dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd miskend.

2.2.4. Nu geen kennelijke wanverhouding werd aangetoond tussen de overwegingen die de bestreden beslissing onderbouwen en het dispositief van deze beslissing kan verzoeker ook niet worden gevolgd waar hij stelt dat het redelijkheidsbeginsel werd geschonden (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

2.2.5. Verzoeker geeft aan bepaalde gegevens anders te appreciëren dan het bestuur doch toont hiermee geen schending aan van het evenredigheidsbeginsel. Het is verweerder daarenboven niet toegestaan om in strijd met de door de wetgever voorziene voorwaarden een verblijfsaanvraag in te willigen en de loutere verwijzing naar het evenredigheidsbeginsel laat niet toe af te wijken van een door de wetgever voorziene norm (Cass.12 december 2005, AR C040157F).

2.2.6. Nu verzoeker nalaat aan te tonen dat verweerder door de bestreden beslissing te nemen is afgeweken van een vaste gedragslijn of dat hij eerdere toezeggingen of beloften niet heeft gehonoreerd blijkt tevens geen schending van het vertrouwensbeginsel.

2.2.7. Het rechtszekerheidsbeginsel is een uit de rechtsstaat voortvloeiend beginsel dat inhoudt dat het recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur (RvS 11 januari 2007, nr. 166.563; I. OPDEBEEK en M. VAN DAMME (eds.), *Beginnelsen van behoorlijk bestuur*, Brugge, die Keure, 2006, 315-349). Verzoekers toelichting dat hij in de overtuiging was dat hij alle noodzakelijke stukken had overgemaakt en dat hij steeds de bereidheid toonde om aanvullende gegevens mee te delen laat de Raad niet toe te besluiten dat verweerder dit beginsel zou hebben geschonden door de bestreden beslissing te nemen.

2.2.8. De beschouwingen van verzoeker laten de Raad ook niet toe de schending van enig ander niet nader omschreven "*beginsel van behoorlijk bestuur*" vast te stellen.

2.2.9. Er dient daarnaast te worden geduoid dat de bestreden beslissing verzoeker, die voorhoudt sedert 1999 in Nederland te worden "*gedoogd*", niet verplicht om terug te keren naar Afghanistan. De

bestreden beslissing houdt slechts een afwijzing in van verzoekers aanvraag om tot een verblijf in het Rijk te worden toegelaten en omvat geen verwijderingsmaatregel.

Verzoeker houdt dan ook ten onrechte voor dat door het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het EVRM en artikel 3 van het Anti-folterverdrag worden geschonden en dit gelet op de problemen die hij kan ondervinden bij een terugkeer naar Afghanistan.

2.2.10. Inzake de aangevoerde schending van artikel 8 van het EVRM moet allereerst worden gesteld dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens te Straatsburg (EHRM 9 oktober 2003, nr. 48321/99, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, nr. 27319/07, Onur/Groot-Brittannië; N. MOLE, *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Council of Europe Publishing, 2008, 97) slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd gezinsleven tussen meerderjarige kinderen en hun ouders kan worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. Bij de bespreking van de vorige onderdelen van het middel werd echter reeds vastgesteld dat verzoeker deze afhankelijkheid niet heeft aangetoond.

Aangezien de bestreden beslissing geen einde maakt aan een bestaand verblijfsrecht in het Rijk, doch daarentegen vaststelt dat verzoeker geen recht op verblijf kan laten gelden, kan ook niet worden gesteld dat er sprake is van een inmenging in enig bestaand privé- of gezinsleven in het Rijk. Evenzeer moet erop worden gewezen dat uit artikel 8 van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoeker, die voorhoudt reeds sedert 1999 ongestoord in Nederland, het land waarvan zijn dochter de nationaliteit heeft, te verblijven, maakt ook niet aannemelijk dat hij enkel een gezinsleven in België kan hebben en dat een gezinsleven met zijn dochter elders niet mogelijk zou zijn. In deze omstandigheden kan niet worden geconcludeerd dat er enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting op verweerder zou rusten die hem zou verhinderen verzoekers verblijfsaanvraag af te wijzen.

Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt niet aannemelijk gemaakt.

Het enig middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd.

4. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoeker.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zesentwintig juli tweeduizend achttien door:

dhr. G. DE BOECK, voorzitter

dhr. T. LEYSEN, griffier

De griffier, De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK